

Все по-дълбока и синя ставаше нощта и по крайчеца на осилитѣ, надвесени надъ моминитѣ глави, заблещукаха бистри капки роса.

— Заспаха ли?

— Спять.

Старецътъ огледа като войвода налѣгалитѣ моми, които утре преди да сипнатъ зори щѣше да поведе къмъ Добруджа — житото ѝ да жънатъ. Спѣха сладъкъ сънь одаичанки, полуотворили загорѣлитѣ си устни. Меката жълта свѣтлина на огъня кжпѣше мургавитѣ лица и коравитѣ гърди, които шумолѣха.

— Ти защо не спишъ?

— Не ми се спи. Кажи ми, има ли много парички като моята?

— Нѣма. Тя е една на земята. И блазе на оня, който я носи!

— Защо?

— Защо азъ я нѣмахъ.

Вела сложи глава на колѣното му.

— Мама лична мома ли бѣше?

— Лична мома ли? . . . Най-личната.

Дѣдо Гено приглътна нѣщо и очитѣ му оживѣха. Загорѣ въ тѣхъ нѣкогашното. Което е било и което нѣма никога да се върне. Защото не ще се подмлади пригърбената върба.

— Азъ приличамъ ли на нея? — попита пакъ Вела.

— На майка си ли?

Старецътъ се наведе и усѣти горещия